

Meglepetés

PAP KATA rajzai

Ilyenkor van szezonja a sárkánygyiloknak, kora tavasszal, amikor már melegedik az idő, mégsem izzadnak bele a lovagok a páncélba. Nagy csapatokban kerekednek fel, hogy aztán csak a legjava érjen haza épségben. A nagypapám sokat mesélt ezekről a lovagokról, de én még sosem láttam őket, hiába, vidéki gyerek vagyok, mi kimaradunk az effajta csinnadrattából. Az otthonunk is egyszerű, nálunk aztán nem találni színes szőnyeget a falon meg rézből öntött gyertyatartókat, nem.

A legnépszerűbb bajnok Sz. Gyuri, hiába van lányos arca, úgy tartja a lándzsát, mintha fogpiszkáló lenne. Állítólag aranyból van a haja, és úgy szikrázik rajta a napfény, hogy belevakul, aki látja. Bárcsak élőben is láthatnám, tűnődöm ábrándosan.

Most elég rossz az idő, szürke az ég, olyan sötét van nálunk, hogy csak vaksin pislogok. Szundikálni kellene egyet, holnap úgyis korán kelek. Lekucorodom a földre, úgy kutyamódra, fészkelődve, és már éppen lehunynám a szememet, amikor éktelen csörömpölést hallok. Valaki szentséggel is, ahogy közeledik felém. Nem várok vendéget, ki lehet ez? Felkászálódok a földről, leporolom magam, na, nem mintha piszok lenne otthon, inkább csak úgy idegességemben. Hallom ezt a csörömpölést meg a szitkozódást, és feszült leszek tőle, szinte a torkomban érzem, ahogy remeg az ideg.

Hamarosan pompás páncélzatú lovag lép be hozzám, a haja ragyog, még így, a

homályban is, kezében jókora pallos. Elnézem egy darabig, aztán felszisszenek, szűzmária, hisz ez Sz. Gyuri, személyesen! Sz. Gyuri, sikkantom, mint egy csitri. A lovag megrázza a fejét, valamit motyog, hogy ő nem is Sz. Gyuri, csak hasonlítanak, de azért kihúzza magát, rajongásom büszkeséggel tölti el. A hangja vékony, de azért van benne erő, amikor felkiált: reszkess, bestia, az életedért jöttem!

Körbenézek, a nagyi nincs itthon, hát kire gondol ez? Az Árnyas út 6/b címre tetszett jönni, kérdezem segítőkészen, de ő csak felpaprikázza magát. Na, ne add itt az ártatlant, sárkány! Vágjunk bele mihamarabb! Azzal elszánt képpel közelebb csörtet, és vagdalkozni kezd a kardjával.

Mély szomorúság önt el. Miért gondolja ez a lovag, hogy én sárkány vagyok? Miért esik nekem, mikor nem is ismerjük egymást? Én csak egy falusi gyerek vagyok, nem akarok balhét, dűnnyögöm, de mivel valami kaparja a torkom, köhintek egyet. Lángcsóva csap elő a számból, és megpörköli a lovagot. Jajveszékelve menekül.

Ülök a földön, odakint szemerkél az eső és zord az ég, de még sötétebb a bánatom. Miért nem mondták a szüleim és a nagyszüleim, hogy én valójában sárkány vagyok?

Még az sem vigasztal, hogy hamarosan meghallom Sz. Gyuri kürtjének félreismerhetetlen harsogását. Akkor most morognom kellene?

KAPITÁNY MÁTÉ